

COTIDIAN DE OPINIE ŞI INFORMAŢII AL VĂII JIULUI

ANUL III, NR. 772

SIMBATA, 12 DECEMBRIE 1992

4 PAGINI — 15 LEI

Mincarea e fudolie. Băutura las' să fie!

Intr-una din zilele trecute am fost oprit pe strada de un cetăţean. Era din afara Văii Jiului, venit cu afaceri în Vulcan. Ar fi vrut să ştie unde poate mânca o ciorbă caldă şi, eventual, dacă se poate caza la vreun hotel. I-am răspuns scurt şi concis că se poate mânca la Complexul de alimentaţie publică iar de dormit, la Petroşani. După ce a plecat omul, puţin descumpănit de puţinătatea posibilităţilor de a alege, am căzut pe gânduri. În privinţa hotelului ştiam sigur că în Vulcan nu există încă aşa ceva. Mai ştiam că problema construirii unuia s-a pus la nivelul Consiliului local, fiind trecut pe lista obiectivelor de perspectivă. Dar să nu prea ai nici unde să măninci într-un ditai oraş? Aşa că am purces într-o "razle" cu scopul precis de a descoperi şi alte locuri (şi localuri) unde se poate servi o masă caldă. Nu de alta, dar ce te faci când te cerţi cu soţia şi eşti tăiat de la porţia zilnică de supă?

Dinspre Vest spre Est venind, primul obiectiv trecut la "pozitiv" în sensul scopurilor ur-

mărite, este Cantina UACCVJ Paroşeni, "la Dincă". Una sau trei mese pe zi, cu abonament sau la prezentare. Bun. Mai departe, pe bulevardul M. Viteazul, la parterul unui bloc, o pizzerie. Pizza şi altf. Dacă ciorbă nu e, nimic nu e. De aici şi până în centru, cale de o jumătate de franzelă de mers pe jos, nici un restaurant. În plină zonă centrală, aşa cum spuneam, Complexul de alimentaţie publică, capabil de a satisface inclusiv gusturile mai "subţiri". Şi mai departe, dar nu tocmai, pe acelaşi traseu al bulevardului, fosta cantină cu linie de autoservire. Transformată în restaurant, aflat în plin proces de modernizare şi extindere a serviciilor. Şi? Păi, vreo 40-50 de baruri, bătăreţe, bodegi, crîsmuliţe, terase, dintre care doar la vreo 5-6 poţi pune lângă halbă sau sticla cu bere, un mic sau un cîrnat la grătar. Puţin, chiar foarte puţin. De unde tragem concluzia că, în ziua de azi, mincarea e fudolie. Băutura să fie... (P. NICULESCU)

ASTĂZI, ÎN CHIOŞCURILE NOASTRE

NU UITAŢI!

POMUL DE CRACIUN

(In pag. a 4-a — amănunte)

SLĂTINIOARA PRESS transmite

30 de secunde cu dl. Ţurnă

Domnul Ţurnă susţine (în scris, în gazeta "Gălăuza") că citeşte ziarul în... 30 de secunde. Cu toate că prin această afirmaţie (şi prin altele) a adus prejudiciul ziarului nostru, îl oferim prietenilor să ne citească zilnic (într-o "juma" de minut). Prin noua noastră rubrică "30 de secunde cu domnul Ţurnă" dorim să-l împărtăşim memoria d-lui cu prietna şi să-l creăm o altă mai veselă atmosferă cu ocazia sărbătorilor de Iarnă. TTT, TTT, TTT...

O momirleancă de pe Slătinoara ne întreabă îngrijorată: — Ce mai face malcă, domnu' acela ŢURNA, ce-o vrut să fie primar şi n-o fost să fie, o vrut să fie senator şi n-o fost să fie, o vrut să fie măcar vicepreşedinte la Consiliul Judeţean şi n-o fost să fie? Cum de n-o-ncăput în urnă, că-l băiat subţire?

— Face rău malcă, face numai rău. Ete că n-a-ncăput. El ar fi-ncăput, dar nu l-au băgat alţii... — Păcat de el malcă, aşa vild frumoasă avea la noi pe deal. Io cred că ceva rău o fi făcut el... — N-a făcut malcă, n-a făcut — ne-am făcut noi că nu ştim... Dar noi ştim...

Abatajul nu e „Sălaşul Negru” din „Twin Peaks”

La prima oră a dimineţii, în faţa secretariatului, un ortac cherchelit se balăngăne voios în faţa mea. „Şifule, n-ai un foc?” mă întreabă. Am. Încearcă să mă sărute şi să-mi spună ceva despre o Varvară, despre o Ţuică, despre un vin... Eu mă gîndesc la ceea ce mi-a spus dl. Ing. Ile, şeful sectorului 4, în privinţa personalului: „Avem de unde să alegem, dar cel mai „mic” miner se face în 18 ani de creştere, plus cînel an de muncă”. La dînsul la sector, cel puţin, oamenii încep să se selecteze singuri. Şeful de brigadă dă liste cu oamenii cu care vrea să lucreze. Iar el, şeful de sector, respectă opţiunea şefului de brigadă. Astfel, s-au format colective bine rodite, care dau rezultate foarte bune. După ce mă echipeză adecvat, cobor în mină. În colivie, cineva mi spune că nîcl preotul nu ne poate băga mai adînc în pămînt.

Ajuns la orizontul 480, aerul închis, atmosfera umedă îmi trezesc reflexele de inginer miner. Rar, întîlnesc câte-un grup de... O zi la mina

ortaci care împing câte-un vagonet gol. Mă studiază de departe, cu lampa. Într-o lucrare de pregătire din sectorul 4, vorbesc cu ortaci brigadierului Drăbota D-tru. Caldura din abataj şi efortul pe care-l depun îi fac să lucreze aproape dezbrăcaţi. Acolo-l cunosco pe Laurenţiu Preda şi Marian Vasile, ultimul de 54 de ani, pensionar. Au multe pro-

bleme, dar, în ciuda lor, înaintea cu 3 m pe zi. Brigadierul e dornic să vadă la faţă un topograf, pentru că „nimic nu le mai spune încotro să sape”. Apoi adaugă: „A fost un băiat pe aici şi ne-a spus: TOT ÎNAINTE!”. Oamenii au probleme cu transportul din oraş până la mină, cu baia — eterna poveste, rămasă nerezolvată! Ei îşi văd de treabă, muncesc bine şi ar putea să o facă şi mai bine dacă fluxul de transport n-ar fi atât de complicat — au şase transportoare cu raclei pe flux şi asta le creează o sumedenie de probleme. Îmi mai vorbesc despre lipsa căştilor, a centurilor, despre lămpile de sold care aproape se epuizează în timpul şutului. Tot pe orizontul 480, brigada lui Bud îşi vede serios de treabă. Altă de serios, înclt nu prea are... Vall LOCOTA

(Continuare în pag. a 2-a)

Despre un fel de nostalgie

Se apropie implacabil, în această lună de bilanţ, momentul cînd vom comemora (sau aniversa!) revoluţia anticeauşistă, anti-comunistă şi antitotalitaristă din decembrie '89. Multe gînduri de recunoştinţă vor fi îndreptate spre tinerii care au ţinut plept disperatelor încercări, ale fostului cuplu prezidenţial, de a oprî cursul firesc al Istoriei. Gînduri de veneraţie. Şi de cinstire a curajului lor eroic. Dar, ca într-un alambic din care meşterul alchimist ar vrea să mai scoată o „soluţie”, viaţa e plină şi de multe gînduri confuze. De manifestări contradictorii, polarizate spre extreme. Lîngă veneraţia faţă de eroi, şi în imediata vecinătate cu revolta (încă nestinsă) faţă de abuzurile totalitarismului a început să-şi găsească loc călduţ un anume fel de nostalgie sentiment pe care nu-l explică, şi nu-l justifică decît regretul după ceva definitiv pierdut. Aşa se face că despre ceea ce s-a petrecut în 16-22 decembrie la Timişoara şi Bucureşti sau în alte capitale de judeţ, părerile sînt astăzi împărţite corespunzător cu noile orientări ce traversează ţara în lung şi-n lat. Se detaşează dintre toate aprecierea unor nostalgici cu referire la „aşa-zisa revoluţie din decembrie”, apreciere rostită cu pretins umor, în realitate animată numai de o invidie greu de stăpînit. Şi de mai sus amintitul regret...

Să nu ne mire dacă avem atîtea gînduri confuze sau manifestări contradictorii. Aşa e viaţa noastră post-revoluţionară. Avem şi multe partide. V vorba ceea, pentru o singură revoluţie avem mai multe organizaţii sare o cinstesc. Numai în Timişoara se spune că ar fi vreo şase organizaţii revoluţionare pentru cinstirea tragicelor evenimente din 16-22 decembrie 1989. Nici Capitala nu se lasă mai prejos, astfel că cinstirea eroilor se face din mai multe puncte de vedere, unele chiar opuse. Să fi fost oare, ele, idealurile de acum trei ani, de mai multe feluri?

Ca după orice război sau revoluţie, eroii adevăraţi tac sub grele lepezi de piatră şi granit. Ei s-au jertfit pentru o viaţă mai bună, iar acum le este suficient gîndul nostru de recunoştinţă. Tot ca după orice război sau revoluţie nu au întîrziat prea mult să apară „vitejii”, cărora astăzi nu le mai ajung idealurile „pentru care au luptat”. Cei dinţii, eroii, sînt cei care au făcut revoluţia. Următorii sînt cei care au împărţit-o, potrivit cu meritele revoluţionare ale fiecăruia.

Nostalgiicii au întîrziat la împărţea şi suferă de dor nestins după tot ceea ce au avut şi au pierdut: poziţie socială, putere de decizie, avantaj la servire. Şi atunci, cu pretins umor, apreciază acel tragic şi cutremurător deznodămînt istoric ca fiind o „aşa-zisă revoluţie” aşteptînd de la un miraculos meşter alchimist „încă o soluţie”.

Zadarnice aşteptări, deşarte idealuri...

Ion MUSTAŢA

INTRUNIRE Şi la Petroşani a fost Revoluţie!

În vederea organizării unor manifestări care să comemoreze şi să omagieze scurgerea a trei ani de la Revoluţia din decembrie 1989, participanţii la evenimentele şi acţiunile care au avut loc în Petroşani în acele zile sînt invitaţi sîmbătă, 19 decembrie, ora 10, în sala mică a Casei de cultură Petroşani, la o reuniune pregătitoare.

Sînt invitaţi şi cei care au participat la acţiunile de la Opera Română din Timişoara precum şi cei care au participat la acţiunea de la Bucureşti.

Precizăm că indiferent de apartenenţa politică a participanţilor, reuniunea nu va avea caracter politic şi nici nu se doreşte implicarea unor partide politice, persoanele care vor lua parte avînd doar calitatea de foşti participanţi la Revoluţia din decembrie 1989.

Pentru relaţii suplimentare vă puteţi adresa la telefon 541825.

COMITETUL DE INIŢIATIVA

